

fra den modsatte Side kan næres Betænk-
ligheder herved. Men sikkert nok er det, at
Betænkligheder af denne Art synes at være
en væsentlig Grund til, at man ikke vil gaa
ind paa de 137. Thi naar man fra Højres
Side vil gøre gældende, at det, der her fore-
ligger, det Kompromis, man her er bleven
entg om, at det er det bedste og retfærdigste,
som det efter Omstændighederne har været
muligt at opnaa, saa er dette jo aabenbart
og absolut urigtigt. Thi en saa stor Del
af Folketingets Medlemmer have erklæret
sig villige til at gaa med til en Ord-
ning paa Basis af en fuldstændig
Gennemførelse af Grundlovens For-
skrift om Forholdet 1:16,000, at Højre kun
behøvede at gribe til for at saa denne
Ordning; den ligger her, man behøver kun
at bukke sig for at tage den op. Hvis man
virkelig vil have en retfærdig Ordning, som
giver hver Mand og hver Interesse her i
Landet en ligelig politisk Indflydelse, saa
kan man saa den i dette Øjeblik. Om denne
Chance kommer igen en anden Gang, turde
være mere tvivlsomt. Der kan jeg ikke se
andet, end at fra deres Synspunkt, som
maatte ønske en Gennemførelse af en virkelig
retfærdig Valgtredsordning, er det et stort
Misgreb at lade denne Lejlighed gaa unyttet
hen. Jeg er imidlertid ogsaa paa det Rene
med, at det nytter ikke at fremhæve og gen-
tage dette; om der kom nogen her og talte
med Engletunger, vilde Resultatet dog blive
det samme: man vil ikke ind paa denne Vej.

Naar man nu altsaa ikke vil det, meget
vel! saa staar der til Dels dog endnu en
anden Vej aaben. Det er klart, at Spørgs-
maalet om en retfærdig Fordeling hænger
ikke absolut nødvendig sammen med Spørgs-
maalet om Medlemmernes Antal i og for
sig. Paa Basis af enten det nu er 50 Med-
lemmer, eller 100 Medlemmer, eller 120 eller
150 Medlemmer — det er ligegyldigt —
lader der sig dog, om man vil, foretage en
retfærdig og ligelig Fordeling. Den Ord-
ning imidlertid, som Flertallet her er blevet
enigt om, kan intet Menneſte paastaa, er ret-
færdig. Jeg har overmaade liden Øyst til
— det forekommer mig endog at være ret
uappetitligt — at staa og strides ud til de
mindste Enkeltheder om, hvorvidt man saa-
vel i de enkelte Lovgivningsspørgsmaal, som
ogsaa med Hensyn til Fordelingen af politisk
Ret, faar hver for sig nøjagtig vejet ud paa
den mest haarfine Vægt just netop det, der
til det yderste tilkommer en. Jeg finder,
at der i det politiske Liv saa vel som i det
private Liv maa være en Grænse, ud over
hvilken Smaaligheden og Nøjeregheden
ikke bør gaa. Men det er dog ubestrideligt.

at det Forslag, der her foreligger, er i alt for
høj Grad srigende uretfærdigt — det kan
ingen benægte. Det tilføjesætter i en alt for
iøjnefaldende Grad Hensynet til en blot
nogenlunde ligelig Fordeling. Dette er frem-
for alt min Anke mod dette Forslag, og det
forekommer mig, at der er stærk Grund for
Flertallet til at tage den Sag endnu en
Gang under Overvejelse, inden man endelig
vedtager denne Lov.

Det ærede Medlem fra Møen (Bossen)
siger: Ja, man vil dog vistnok erkende, at
selv med den nuværende Repræsentation har
Kjøbenhavn i de forløbne Aar i Virkelig-
heden ikke lidt nogen Uret; han mener end-
ogsaa, at Kjøbenhavn paa mange Maader
er bleven favoriseret. Jeg skal saamænd ikke
gaa nærmere ind paa den Ting. Jeg tror,
at de Eksempler, det ærede Medlem frem-
førte, ikke vare ganske holdbare, og at de
vilde vise sig ikke at kunne staa selv over for
en temmelig let Kritik. Men det skal jeg
slet ikke indlade mig paa. Jeg skal gerne
erkende, at det selvfølgelig er Tilfældet, at
ikke blot Hovedstaden, men for den Sags
Skyld enhver Kreds og ethvert Samfunds-
lag her i Landet, har andre Beje, ad hvilke
de kunne gøre deres Rettigheder og Inter-
esser gældende end just gennem Repræsen-
tationen her i Folketinget — hvortil jo da
i øvrigt ogsaa kommer det, at i Løbet af de
sidste 20 Aar har Folketingets Magt til at
gøre Uret saa vel som til at gøre Ret just
ikke været saa overordentlig stor. Det ærede
Medlem nævnte som Eksempel paa Ind-
flydelse til Kjøbenhavns Gunst — ved 1ste
Behandling, tror jeg nok, det var — at naar
ingen anden vilde tage sig af Kjøbenhavns
Affærer, kom Damerne og gjorde det, og i
mange Tilfælde var denne Paavirkning nok
saa frygtelig som Mændenes. Jeg kan ikke
andet end finde det i høj Grad prisværdigt
og smukt, at de kjøbenhavnske Damer tage
Affære, naar de finde, at Mandfolkene ikke
længere kunne klare sig, og jeg beundrer det
instinktive Blif, hvormed de vende sig til de
Folketingsmænd, som ikke ere Kjøbenhavnere.
Det maa jo ogsaa forklare, at vi Kjøben-
havnere ikke ere Genstand for slige Efter-
stræbelser, desværre! (Munterhed). Men
selv om jeg nu altsaa maa prise og glæde
mig ved, at det kvindelige Element her i
Byen kommer os til Assistance, maa det dog
ikke undre, at vi Mandfolk ogsaa gerne ville
have lidt at sige. Men det kan paa ingen
Maade gaa an at paastaa, at den Ordning,
der her foreslaas, blot tilnærmelsesvis giver
Hovedstaden og Nabolokket — thi de to
maa væsentlig betragtes som et — det, der
tilkommer os. Vi kunne med vor bedste